

ПРАЦЯ

ОДИНОКА УКРАЇНСЬКА ЧАСОПІСЬ У БРАЗИЛІЇ.

Виходить кожного четверга о 8-ї год. рано.

ВИДАВНИЧА СПІЛКА.

При нагоді Світлого Воскресеня
Божественного нашого Спасителя
шлемо нашим Вп. ПП. Передплатни-
кам, Читачам, Прихильникам щирі
бажання веселих і щасливих свят!

РЕДАКЦІЯ.

Великодні дзвони.

Чи чуєте той голос дзвону,
Що нині бе з усіх дзвінниць
Від Сяну, Буга, аж до Дону
По сей і другий бік кордону
Зі сходом досвітних зірниць?
Чи чуєте, як дзвін голосить?
З терпін'ю і муку, крові і сліз
Житте і волю нам приносить.
Воскресший з гробу Спас Христос?
Та нині дзвін сей сумно грає.
Зловіщим звуком голос бе,
А голос той аж серце крає,
Зболілу душу роздирає,
У кого серце ще живе.
Чи чуєте що він голосить,
Чи чуєте той зойк і стон?
Се кат України приносить
В воскресний день в дарунку... скон.
Чи бачите, як там степами
На тій Голготі віковій
Катують тіло нагайками,
Січуть терновими вінками
Скрань Україні дорогій?
Чи чуєте, як там шалють
Кати і кров невинну путь
Тоді, коли съвти радіють
А скрізь воскресні дзвони буть?
Коли вас звук воскресних дзвонів
Ще не збудив з досвітних снів,
То най вас збудить пісня стонів.

смертию великого, много-стра-
дального українського народу.

Ваші злобні наміри ідуть йому
на добро.

Встане, встане він як великан,
сильний і дужий, Розвіє тьму не
волі, сонце правди засвітить.

* * *

Что плачете нетленного от тли?

* * *

Наш український народ, а пе-
редовсім на чужині засумувавсь.
Плаче нераз, ридає, що рідний
його край стогне в ярмі під лю-
тим, вражим яром. Нераз вир-
весь з болючої груди голос роз-
пуки: «Ми стратили все».

* * *

Не пропало. Ці терпіння, се
той огонь в якому витоплюється
чистий метал!

* * *

Не згине народ придавлений
силою. І насильство ворогів нам
не страшне...

„ПРАЦЯ“

Український просвітно-
економічний тижневник у
Бразилії.

ПЕРЕДПЛАТА У БРАЗИЛІЇ:

Річно 8\$	піврічно 5\$
Для Галичини	72 кор.
Для України	36 руб.
Для п. Америки	2.50 дол.
Для Канади	2.50 дол.
Для Аргентини	6 пез.

„PRACIA“

Jornal semanal para os Uk-
rainos no Brazil.
Publica-se em Prudentopolis
às Quintas Feiras.

Дрібні оголошення по 100 рс.
від стиха. Більші по 200 рс. За
всякі оголошення платиться з
гори.

PRACIA

Prudentopolis — Parana

Ми Українці до скошу
В нас є сила Козаків!

Не роздувають нас ні море,
Ні межі чужих країв. Гимн ам. Укра.

му поклала вона основи рідної границею і дома, щоб Галицьку школи, усіх громадських, економічних інституцій, покликала до нам мимохіть пригадується, як і життя нашу наукову академію, оскали ми визволилися з під її опіки нувала музей, одна „Просвіта“ пустякою то була Галичина тоді, коли стила в народ поверх 2 міліони з під Польщі переходила в склад книжок, словом — ця країна виявила як не можна краще не тільки своє національне почуття, але і спосібність до самостійного культурного розвитку.

За час останньої війни она принесла неімовірні жертви, перемінилася в одну лаву терпіння. Кілько Галичан повисло за то, що ніби зраджувало Австрію, а кілько то погибло під московським кнутом, за те, що вони Мазепинці? Кілько разів остріювали московські війська галицькі міста і села і кілько разів „евакуovala“ їх австрійська влада? А Телергоф, а табори для втікачів, а всякі другі „філянтропійні“ воєнні заведення котрих перечислити годі?

Та мимо всіх отсих жертв, після розвалу Австрії, Галицькі Українці показалися на стільки сильними, щоб на своїй землі завести лад і пустити в рух державну машину. І тая машина не стояла, йшла; був лад, була безпека для людського життя і маєтку, були як найкращі вигляди на буоучність. Галицька Україна дала за те, що останеться на віки нашими гордошами народніми, новим лавровим листком в українськім віку — дала сти Січових Стрільців.

Жалувати треба, що Австрія вже тоді не поступила послідовно і не прилучила таким чином набутих українських земель до мадярської частини Січових Стрільців.

Не була б тоді Галицька Україна увійшла в склад так званого Галицького Короліства з великим князівством Krakівським з а не сміє бути такого, котрий туло кн. Освенцімським та Заторським.

Чи чуєте, як дзвін голосить
З терпінь і мук, крові і слоз
Життє і волю нам приносить.
Воскресший з гробу Спас Христос?
Та нині дзвін сей сумно грає.
Зловіщим звуком голос бе,
А голос той аж серце крає,
Збліду душу роздирає,
У кого серце ще живе.
Чи чуєте що він голосить,
Чи чуєте той зойк і стон?
Се кат України приносить
В воскресний день в дарунку... скон.
Чи бачите, як там степами
На тій Голготі віковій
Катують тіло нагайками,
Січуть терновими вінками
Скрань Україні дорогі?
Чи чуєте, як там шаліють
Кати і кров невинну плють
Тоді, коли съвіти радіють
А скрізь воскресні дзвони буть?
Коли вас звук воскресних дзвонів
Ще не збудив з дос্যвітних снів,
То най вас збудить пісня стонів,
Закованих братів міліонів,
Що чають, ждуть воскресніх днів;
Що чають, ждуть, коли блисне
Забагреня кервою сталь
І на Голготі у пух присне
Смерти вікової скрижалі.
І доти не заграють дзвони
Україні воскресніх днів,
Доки не зломляться кордони,
Поки Україна не втоне
В потоках крові і ножів.
З крові зеліза на Голготі,
Съячені потоком слоз,
Зіде у сонць воскресніх злоті
України життє — Христос!

М. Курцева.

Воскресення День!

Празник Воскресення Христового наш народ обходить кожного року. На згадку сего милого съвіта вступає нове життє в чоловіка віруючого.

Христос се символ духового воскресення. Кілько то споминів з Його науковою, з Його життєм, з Його муками, смертию і воскресенiem?

* * *

Что іщете живаго со мертвими?

* * *

Чому то ті, що напосілись знищити український народ, зачисляють його вже до мертвих?

Думаюти собі, що муками, убийством вбить духа живого народу?

Бідаки не відають того, що Голгофта є преобразом вічного життє? Забувають на се, що ніколи народ не згинув серед переслідувань лиш скріпився, і з своїх мук черпає одушевленнє до нового життє.

* * *

Не вам вороги, ликувати над

волі, сонце правди залишить.

* * *

Что плачете нетлінного от тли?

* * *

Наш український народ, а передовсім на чужині засумувавсь. Плаче нераз, ридає, що рідний його край стогне в ярмі під лютим, вражим яром. Нераз вирвесь з болючої груди голос разпуки: «Ми стратили все».

* * *

Не пропало. Ці терпіння, се той огонь в якому витоплюється чистий метал!

* * *

Не згине народ придавлений силою. І насильство ворогів нам не страшне...

* * *

Гинуть лиш ті народи, коли їх підточить червак — зневіра в свої сили, братобійство, нахабство, крамола.

* * *

Чистим серцем обіймім друг друга, збратаємося одною ідеєю, ідім всі разом, а тоді побачим: Христос Воскрес — Воскресла Україна!

Перед рішенням.

З нетаєним зацікавленням слідить українське громадянство за рішенням галицького питання.

Онічо дивного. Східна Галичина є споконвічна українська земля. Вона дала нам Романа, Данила, Льва, Ярослава Осьмомисла, Конашевича, Івана Вишеньского, Кониських. Франка й багато, багато других визначних Українців, які в історії нашого народу займають перворядні місця.

Східна Галичина, хоч жила ніби своїм окремим життєм ніколи не затрачувала свідомості, що вона є частию соборної України, Східна Галичина ніколи не стояла остронь коли рішалося національне питання.

Так було за Хмельничини, за Гайдамитчини, так було в 1848 р.

Східна Галичина в останнім пядесятліттю, тоді, як на російській Україні спутано по руках і ногах наше народне життє, а на мову нашу наложено печать гробового мовчання — була останнім прибіжищем української вільної думки і вільного слова.

Невеликими грошевими засобами а за те великою силою патріотиз-

речислити годі?

Та мимо всіх отсих жертв, після розвалу Австрії, Галицькі Українці що не ціле Белзке, сусідні частини Подільського й Волинського та щоб на своїй землі завести лад і пустити в рух державну машину. І тая машина не стояла, йшла; Волинсько-Галицьке князівство у був лад, була безпека для людського життя і маєту, були як найкращі вигляди на буоучність. Галицька Україна дала за те, що останеться на віки нашими гордошими народніми, новим лавровим листком в українськім віку — дала Січових Стрільців.

Ні нема, ні не може бути съвідомого Українця, котрий до галицького питання ставився байдуже, ликим князівством Краківським з а не сміє бути такого, котрий туло дорогоцінну країну віддавши на нові терпіння, на нову соромну неволю. Ось чому ціле українське громаднство так нетерпливо дождало розвязки галицького питання на засіданні т. зв. Ліги Народів. І, хоч усі ми відчували біль сильну частину, що судьба її була в серці, що се питання має рішати лабуди щасливіща. Та не попране український народ, одинока уповноважена до такого рішення сила, а якесь чуже, і то не зовсім безстороннє зібрання, то все таки хотілося, щоб це питання рушилося з місця, бо життя галицьких Українців стає з кождим днем більш невиносиме.

Тому то вже не з жалем, а прямо з обуренням кожий з нас приймає до відома вість, що це рішення знов відложене. Бог знає до якого часу. З обуренням, бо знаємо, чому його відкладають. Щоб український рух у Східній Галичині прибити до решти, щоб останнього нашого інтелігента замкнути під ключ, щоб по арештах і таборах голодом та холодом знищити останнього свідомого Українця, щоб скольонізувати нашу землю Мазурами, залити її „хоробрим“ польським війском і сказати тоді яка там в Східній Галичині Україна? Там Польща! Знаємо це і — не тратимо віри. Перетрівали ми Ржеч-Посполіту, перетриваємо й Республіку польську. За нами історична правда, за нами розбуджена свідомість 40 міліонового народу, і той духовий підйом, який оживлює усі народи, що добиваються волі і правди. Не згинемо.

І в цей мент, коли Польща добуває всіх сил і не жахається ніяких способів гідних і не гідних, за очі, особливо на Волошину, де села, а цілі повіти кидали свої хати й усе добро та тікали в світ за очі, особливо на Волошину, де

країни, Австрія забрала Галичину, себ-то ціле воєвідство Руське, мало показалися на стільки сильними, що не ціле Белзке, сусідні частини Подільського й Волинського та Холмської землі. Правним титулом являлося твердження, що колишнє Волинсько-Галицьке князівство у був лад, була безпека для людського життя і маєту, були як найкращі вигляди на буоучність. Галицька Україна дала за те, що останеться на віки нашими гордошими народніми, новим лавровим листком в українськім віку — дала Січових Стрільців.

Жалувати треба, що Австрія вже

тоді не поступила поспішно і не

прилучила таким чином набутих ук-

раїнських земель до мадярської ча-

сті монархії.

Не була б тоді Галицька

Україна увійшла в склад так зва-

ного Галицького Короліства з ве-

кого питання ставився байдуже,

ликим князівством Краківським з

а не сміє бути такого, котрий туло

дорогоцінну країну віддавши на но-

ві терпіння, на нову соромну нево-

лю. Ось чому ціле українське

сейм і може не бути того, що ни-

громаднство так нетерпливо до-

ні е. Галичина, й Буковина й Уго-

жидало розвязки галицького пита-

ння на засіданні т. зв. Ліги На-

родів. І, хоч усі ми відчували біль

сильну частину, що судьба її бу-

у серці, що се питання має рішати

лабуди щасливіща. Та не попра-

не український народ, одинока упо-

вноважена до такого рішення си-

ла, а якесь чуже, і то не зовсім

засідання т. зв. Ліги Народів.

Червона Русь коли її звільнено в

безстороннє зібрання, то все таки

серпні 1772. року з польського

панування. Джерел маємо багато.

Дещо опубліковано, дещо переходи-

вутися в державному архіві у Ві-

дні. Хто блице цікавиться цим пита-

нням, хай загляне туди: В вида-

ннях Т-ва імені Шевченка знайде

розвідку Кривецького на тую тему

в книжці Богдана Лепкого, про

Маркіяна Шашкевича є теж нарис

циого сумного образу. Австрійські

комісари, що обіздили свіжо при-

дбані краї поробили відповідні ін-

вентарі і представили віденському

правительству звіти, від яких во-

лосе на голові дубом стає.

Східна Галичина виглядала як

пустиння, цей край що давнійше

не дивлячись на наші межусобиці

княжі, на напади татар і на друге

горе плив молоком і медом, був ла-

сим шматком наживи, по котрий з

усіхбоків посягали сусіди, цей край

під управою польських панів

перемінівся у пустинню. Від Стрия

до Болехова й дальще ви їхали,

не стрічаючи слідів живого чоловіка

хіба що який розбишака чигав на

вас у ярі, або в корчах, бо ліси

пани повирубували на продаж. Не

села, а цілі повіти кидали свої ха-

ти й усе добро та тікали в світ за

очі, особливо на Волошину, де

тамошні бояри не угнітали своїх селян, так, як польські пани наших.

Хто не втік, був „бидло“, робив скільки казав і робив те, що пан велів, пан йому був і судією, на лані карбові й екомони, у селі мандатори робили з нашим чоловіком, що хотіли. На кілька літ перед війною була в Коршові „кобила“ себто дубова лава на якій сікли хлопів. Перед тою лавою стояла колода на котру деліквент став ногами, лягаючи черевом на лаву. Тая колода була видобтана людськими ногами мов поріг. В домі Матейки в Krakovі есть чудова збірка всяких кліщів до виривання людського мяса і всяких других доказів високої польської юриспруденції, що нею можна би світ здивувати. I не тільки в Krakovі також струменти були по всяких мандаторіях, а дротяна нагайка це повинна бути конечна прикраса польського портрету, інсігніюм його безмежної влади над нешляхотно уродженим, власти якої навіть король не смів доторкнутися, ні обмежити. Народ був поневолений до краю, позбавлений права, суду школи, glebae adscriptus (прикутий до рілі). Без дозволу панського неміг рушти з села. На жаль не було на Галицькій Україні другого Шевченка, щоб описав це горе українського народу під деспотією польсько-шляхотською. Ясна рі — було воно ще гірше від недолі наддніпрянського селянина, бо до Східної Галичини було польському кулакови блище чим куди.

Хлоп і съященик — це була вся Галицька Україна. Хлоп поневолений а съящ. безсталанний Він теж немав немав ніякого права, йому теж було від польського, католицького пана тої пошани, яка належала ся католицькому духовному в архи- католицькій державі, тому бо на греко-католиків (уніятів) дивилися Поляки як на людий (оскільки вони не-Поляків та нешляхтичів за людий мали) руської себ-то української віри. Греко-католицька віра з своїм східним обрядом, з мовою славянською у Богослуженню, з жонатим духовенством зробилася була церквою національною, однокою острою, одиноким прибіжищем поневоленого українського духа.

Ли азбуку съящ. та дяки безсталанні, одинокі просвітителі тодішнього у тьму кромішну запротореного народу. Та ще мали свої школи наші Василіяне але це були школи для вибраних щасливців. I Василіянам життя було нелегке, їх теж усіма способами перетягали на польській бік. Українських мішан кoliшніх патріціїв, спосібних меттіх, державно і культурно творчих людей, або спольонізовано або викинуто з міст, на передмістя, де вони перейшли в безбравних про лётарів. A цей елемент творив колись основу брацтв, закладав дружарні і школи, приюті для старців і більниці для хорих, будував церкви й піклувався мистецтвом. Ма було лиши одна родина патріціїв львівських перетрапала тії Іродові гонені й осталася українською до нині. Наші магнати перейшли ще в XVII столітті у ворожий стан і що лиши XIX стали потрохи повертати до рідного пня.

Як виглядали галицькі міста, можна знати із старих рисунків, старі з усіх сил стараються відсунути цей люді можуть ще змалювати їх грізний образ від себе, не уочую образ: головні прикмети — застій, щоб було як бувало, а хочуть чо запустіння безрадність і безголовя. Брак доріг, мостів, непевність про їзду, всюда рогатки, мита, оплати — як могли розвиватися міста. Вони завмірали. За те замки і замочки маю, що не від речі було нашим панські дивують нас ще й нині своїми величезними руїнами, останки колишньої велико-панської світlosti. Бережанський повіт, це була Богом забута країна, але замок у Бережанах, особливож замкова каплиця могли стояти у Ферарі, Мілані, Вероні, й не требаб соромитись їм.

Мармори, золото, бронзи, хрустальні стелі, так, що понад головами пливали риби, мов у казках. Все воно росло не з культури, а з кривди поневоленого народу. „Ку ліги“, „заязди“, „венецькі заступи“ Бог вість що, а народ терпів або вікав у світ за очі.

А Львів?

Там де нині вулиця Кароля Люд вика й Академічна плила погана річка Полтва, обросла комишем і корчами. У тих корчах голодні собаки гризли людські кістки, бо без приютні нуждари, мов щурі над рікою гибли. (Це автентичне!) Де

Підкарпаття, звідки пізнійше вийшло чимало тямущих і талановитих людей. На цілий край не було більше як 5 лікарів. Щож про гігієну ще нам казати?

Усе що мали Галицькі Українці до року 1914 добули вони власними силами, без нічієї посторонньої допомоги, власною енергією і патріотизмом, а добули, що лиш під Австрією, головно завдяки цій куцій конституції, якою їм поталановилось хіснуватися. Ніякої особистої допомоги від австрійського уряду, вони не мали, а Поляки усіми силами навіть під австрійською управою старалися спонити розвиток українського народу, продовжуючи таким чином традицію, одичною по предках.

I тая традиція у цілій своїй грізній величі воскресає нині перед нами. Так було колись під Польщею і нема ніяких даних, щоб так а може ще й гірше не було під її майбутнім пануванням.

Не диво, що Галицькі Українці знати із старих рисунків, старі з усіх сил стараються відсунути цей люді можуть ще змалювати їх грізний образ від себе, не уочую образ: головні прикмети — застій, щоб було як бувало, а хочуть чо запустіння безрадність і безголовя.

Ми тільки кількома чертами обрисували картину польського панування у Східній Галичині, але думаю, що не від речі було нашим панські дивують нас ще й нині своїми величезними руїнами, останки колишньої велико-панської світlosti. Бережанський повіт, це була Богом забута країна, але замок у Бережанах, особливож замкова

руїнами могли стояти у Ферарі, Мілані, Вероні, й не требаб соромитись їм.

Такий присуд був-би одним з найбільших злочинів, яких допустилася історія і 40 міліонів Українців не могли дивитись на його спокійно і байдуже.

Новожатий.

Угорська Україна в обороні Галицької.

Недавно поміщено в американській »Свободі« кореспонденцію з Ужгорода, столиці Угорської України, яка сповіщає, що напів браття з Угорської Україні вислали до Ради Ліги, Народів проти польських звірств в Східній Галичині і на Волині.

свое правительство, свої школи, переводить вибори і мати ме свій сойм, де буде постановляти про справи свого краю.

Коли більша її сестра, Галицька Україна, що сусідує з нею через сині Карпати, отікає з крові і стогне в оковах ворога-Ляха, а велика Дніпрянська Україна придавлена московським наїздом — маленька Підкарпатська Україна є одиноким українським краєм, відки сміло і свободно підноситься протест проти ярма ката Ляха, що напав розбоєм на братів Галичан.

Така нераз доля народу, що його більші землі попадуть в неволю, а маленькі лише дібуться свободи. I тоді не більший стає в обороні меншого, але менший в обороні більшого. Маленька сестра із Підкарпаття кличе до світа що її сестру над Дністром кровожадна Польща розпинає і протестує проти сього злочину.

Недавно Галицька Україна стала була в обороні Дніпрової України, пссілаючи її на поміч 150.000 свого війська в її боротьбі проти московського наїздника хотяй мала теж боронити свої землі перед лядським наїздом. Засіяла вона могилами Україну по обох боках Збруча і кровю звязала розлучені ворогами землі ще сильніше нім лучили їх всякі писані і неписані декларації,

Тепер в горю Галицької України, коли закута Дніпрянщина не може обізватись в її обороні, лише одна мала Угорська Україна стає в її обороні.

Але ся оборона тим дорозша галицьким Українцям і вона таож ще більше затіснить братерську любов між братами, що ділять їх і лучать Карпати.

Большевики розкривають одну комедію.

Нарешті підписано торговельний договір межі Росією та Англією,

Нарешті большевицьке правительство поклало свій підпис під документ, котрий яорний по білому стверджує не більше не менче

лицька з країн. Він теж немав съвящ. безталанний немав ніякого права, йому теж було від польського, католицького пана таї пошани, яка належала сяб католицькому духовному в архи- католицькій державі, тому бо на греко-католиків (унітів) дивилися Поляки як на людий (оскільки во ни не-Поляків та нещляхтичів за людий мали) руської себ-то української віри. Греко-католицька віра з своїм східним обрядом, з мовою славянською у Богослуженню, з жонатим духовенством зробилася була церквою національною, однокою остроєю, одиноким прибіжищем поневоленого українського духа.

I тому треба була ту ю церкву і її служителів съвящ. довести до крайного упадку, до того становища, у якому був хлоп. Хто цікавий, най прочитає Франка „Панські жарти“, а побачить у яких гараздах жили українські галицькі съвящ. ще в 50 літ після визволу Галичини з польської кормиги. Шкіл, розуміється, для „бидла“ не треба і їх не було, коли не числили школи цих дяківок, у яких учи-

Мармори, золото, бронзи, хрустальні стелі, так, що понад головами пливали риби, мов у казках. Все воно росло не з культури, а з кривди поневоленого народу. „Ку-ліги“, „заязди“, „венецькі заступи“ Бог вість що, а народ терпів або втікав у світ за очі.

А Львів?

Там де нині вулиця Кароля Людвіка й Академічна плила погана річка Полтва, обросла комишем і корчами. У тих корчах голодні собаки гризли людські кістки, бо безприютні нуждари, мов щурі над рікою гибли. (Це автентичне!) Де нині польський величавий театр, збудований за українські хлопські гроши, там стояло болото на якому польські хлопці-мисливці стріляли диких уток. I польському міщанинови-купцеви і жидівському не було тут великої благодаті (кара смерти на рати, одного дня відрубали руку, другого ногу, а за тиждень голову), а щож казати про українське міщанство. Воно пропадало марно, або тікало в повіти самбірський та дрогобицький на

нців не могли дивитись на його спокійно і байдуже.

Новожатий.

Угорська Україна в о-бороні Галицької.

Недавно поміщено в американській »Свободі« кореспонденцію з Ужгорода, столиці Угорської України, яка сповіщає, що наші браття з Угорської Україні вислали до Ради Ліги Народів проти польських звірств в Східній Галичині і на Волині.

Угорська Україна се найменший український край і найдальший на заході.

Тисячу літ Угорська Україна була в мадярській неволі, забута рештою України. Були такі, що навіть казали, що годі її вже ви-ратувати з мадярської неволі.

A одначе та маленька і забута Угорська Україна нині є одиночним українським краєм, що самий править собою.

Сьогодня Угорська Україна має

галицьким Українцям і вона також ще більше затиснить братерську любов між братами, що ділять їх і лічать Карпати.

Большевики розкривають одну комедію.

Нарешті підписано торговельний договір межи Росією та Англією,

Нарешті большевицьке правительство поклаво свій підпис під документ, котрий яорний по біому стверджує не більше не менче що по большевицьким організованим країнам не може обійтися без помочі заграницьких капіталістів.

Нарешті большевицьке правительство, котре концесії заграницьким капіталістам, дані на Україні українською владою називало продаваннем України, підписало документ, котрим воно отирає англійським капіталістам на розтвір двері до богацтв Росії та України.

В. Злотополець.

Син України.

ІСТОРИЧНА ПОВІСТЬ В ТРІХ ЧАСТИНАХ.

(Дальше).

Найкоротшою дорогою вернув Микола до пічері й почав будувати малу стаєнку для своїх міліх гостей. Викопав кілька дерев і посадив так густо, що могли замінити стіну.

Ляма втомилася дорогою й лягла на землю, а ляменята прилягли безжурно коло неї та й почали ссати молоко. Микола очей не міг одірвати від ляменят. Радіючи безмірно що вже не сам один буде в пічері, коло нього будуть живі сотові ріння, заходився будувати стайню для любих звірят. А як скінчив її за два дні, завів туди ляму з ляменятками та й глинячками обтикав отвір, щоб у почі не втікли. »От і товариство буде мені, та й користі не мало: із вовни мігкої може вдастися мені якось зробити одіж, молоком можна буде годуватися краще, як устрицями та й пощастить їще повне масла та сира скочтувати«, думав він.

Однак проживав Микола якийсь час нині менче, тому вирішив посадити кілька іншіх якій не вкрав йому любих де, думав він, бігати аж у ліс.

Лями почали шораз більше й більше стуити мала вапно, зробив із гладкого освоюватися. Щоб трохи полекшити собі каміння кельню та й спорядив навіть по-

працю, Микола почав уживати їх як дібне щось до ґрунтваги. А як оце все вантажових звірят. Коли що важке треба було йому перенести, клав на хребет лями й вона переносила. А що багато носити без нічого буде погано та й богату часу забірало йому розбрірати галуззя, із не забереть за один раз.— треба сплести стіни, якою виводив лями з горожі, тому порубав в одній із стін невеличкій отвір, кудою могла прописнутися ляма. З надвору не було його видно, бо прикритий був зеленою, а від подвірря, щоб бути все таки безпечнішим, спрятний Запорожець закладав що-вечора отвір галуззям.

Аж серце раділо Миколі, як у вечірі вертав додому. Перед ним повільно ступала ляма навантажена чим небудь; дорогу знала як він сам, то й перед отвіром огорожі ставала, наче сказати хтила: »здійми з мене вантаж, я так не пролізу.« Потім ляма пресовувалася через отвір, а за нею Микола. Вернувшись до пічері, Микола й сіна лямам принесе, і свіжої трави, і годус з рук стару ляму та підгідти малі, й тулите до матері, то до кійним сном. І сниться йому, що пливі він десь морем, що зривається хуртовина.

Одного дня пішов наш гостеприимний співак, що можна нарешті мурівав піч, щоб скажені вітер і ґрім грюкоче так, що все готове до мурівання, відукував здається земля провалиться. Мабуть не Микола лиши, ганківатої землі, що за-

працю, Микола почав уживати їх як дібне щось до ґрунтваги. А як оце все вантажових звірят. Коли що важке треба було йому перенести, клав на хребет лями й вона переносила. А що багато носити без нічого буде погано та й богату часу забірало йому розбрірати галуззя, із не забереть за один раз.— треба сплести стіни, якою виводив лями з горожі, тому порубав в одній із стін невеличкій отвір, кудою могла прописнутися ляма. З надвору не було його видно, бо прикритий був зеленою, а від подвірря, щоб бути все таки безпечнішим, спрятний Запорожець закладав що-вечора отвір галуззям.

Аж серце раділо Миколі, як у вечірі вертав додому. Перед ним повільно ступала ляма навантажена чим небудь; дорогу знала як він сам, то й перед отвіром огорожі ставала, наче сказати хтила: »здійми з мене вантаж, я так не пролізу.« Потім ляма пресовувалася через отвір, а за нею Микола. Вернувшись до пічері, Микола й сіна лямам принесе, і свіжої трави, і годус з рук стару ляму та підгідти малі, й тулите до матері, то до кійним сном. І сниться йому, що пливі він десь морем, що зривається хуртовина.

Одного дня пішов наш гостеприимний співак, що можна нарешті мурівав піч, щоб скажені вітер і ґрім грюкоче так, що все готове до мурівання, відукував здається земля провалиться. Мабуть не Микола лиши, ганківатої землі, що за-

Вибух вулькана.

Темна ніч оповідала острів. Навколо пожежі трави, і годус з рук стару ляму та підгідти малі, й тулите до матері, то до кійним сном. І сниться йому, що пливі він десь морем, що зривається хуртовина.

Нарешті советське правительство, котре валило самоозначене пародів російської імперії, а рівночасно дурило усіх, що дурити даються, що воюю хоче національного визволення народів Сходу, підписало умову, котрою воно зобовязується більше не вести агітації серед народів Сходу, по неволених Англією.

Отак скінчилася ще одна большевицька комедія.

Та приглядаючися її та прирівнюючи її до політичних заяв большевицького правительства в минувшині, нам треба також роздивитися, яке значинне на будущість буде мати торговельна умова межи большевицькою Росією та капіталістичною Англією.

Свого часу на Льйода Джорджа англійського преміера, котрий здавна був прихильником навязання торговельних зносин з большевицькою Росією, напали французькі та американські політики за його переговори в тій справі з большевицьким висланником Красіном. Льйод Джордж боронився тим, що мовляв, торговельні зносини з Росією мусить мати у здоровлюючий вплив на большевицькі фантазії.

Розумів він се в той спосіб, що англійські торговці, купці організатори копалень в Росії покажуть усю безглуздність комісарського, дикторського правительства, що вони, практично, на очевидних примірах покажуть московським робітникам, котрий спосіб продукції ліпший, чи той, заведений комісарами, чи той, яким організований промисл в Англії.

Такою заявою англійський преміер дав виразно до пізнання, з якою цілею він дозволяє на торговлю з Росією. Очевидно що він зінав що большевики знають, чому Льйод Джордж хоче торговлі, і вони зі своєї сторони будуть старалися доказати російським робітникам, що їх способи кращі. З того видно, що цілі торговельні зносини межи Росією та Англією зовсім не принесуть того міра, про котрий говориться в договорі. Торговельний договір треба уважати радше початком завзятої боротьби межи московським та англійським урядом.

В Англії штрайк робітничий не устав, але ще скріпився. До сего штрайку вже долучилось більше як 2 міліони робітників.

Пишуть, що в Індіях неспокій. Польща, от як Польща. Кричить богато, та на всій стороні кричиться щоб вінчо посунти.

ротьби межи англійськими та московськими впливами, в котрій то боротьбі Англія опирається на силу капіталістично зорганізованої імперії, а Росія на силу імперії, звязана в одну цілість військовою диктатурою.

Та поки ми ще діжемося кінця отсеї боротьби, ми можемо уже скористати хоч тільки, що большевицький уряд буле мусів розкрити край і відкриті торговельні зносини дадуть крацу нагоду пізнати порядки в советській Росії, як се було досі, де всякі вістки були підмашені пропагандою, большевицькою або проти-большевицькою. І се певно принесе немалу користь в найближчій уже будучності. І тому навязанне торговельних зносин межи Англією та Росією треба привитати не лише тому, що обляє зимною водою москалів, як се каже Льйод Джордж, але й тому, що воно обляє водою також тих, що від навязання тих зносин ворожуть собі великі економічні переміни по всіх краях світу.

Найновіші вісти.

Франція стоїть при сім, щоб Німці платили воєнні довги чим скорще. Пишуть, всім случаю, коли до 1. мая не заплатять Німці частини довгу, Франція займе „Rheinland“ з вуглем. Німці відмовили всяку платню.

Франція заміряє виступити з Ліги Народної, а має вступити до сїї Ліги, що єї створить през. амер. Гардінг.

В Німеччині не дуже добре. Рух большевицький не устає.

Наслідки заповідаються мабуть неспріяючі.

Бувший німецький ціsar по скончанні своєї супруги одержав много листів. Часописи німецькі вийшли в жалобі з чорними обвідками, та много похвал писано про умершу ціsarеву.

В Англії штрайк робітничий не устав, але ще скріпився. До сего штрайку вже долучилось більше як 2 міліони робітників.

Пишуть, що в Індіях неспокій. Польща, от як Польща. Кричить богато, та на всій стороні кричиться щоб вінчо посунти.

сейчас уряд, що брехнею жиє, конфіскує. Між іншим почав виходити для мододі української часопис «Поступ».

3 Бразилії.

Редакція »Праці« просить отсюю дорогою усіх пп. учителів і учителько, котрі учать діти в оселі Прудентопільській на збори, котрі збудуться дня 8. мая н. ст. в неділю Томину зараз по Службі Божій в старій каплиці.

По зборах спільна фотографія.

Рух фанатиків, як ми вже діносили, віджив наново. Поліція вислана через ряд С. Катарини вже перевела пару разів борбу з тими фанатиками. Многих приловлено. Між зловленими знаходиться одна жінка, котра уважає себе за святу. Провідником сего руху є Антоніо Паляно.

З Ріо Гранде доносять, що не далеко околиці Гварані зійшовсь потяг особовий з тягаровим. Не много, лиш 14 осіб зістало тяжко покалічених.

Жертви на українські сироти в часі самовідречення.

Н. Н. 500, Гр. Гладкий 2\$, П. Петрів 1\$, на хрест. в Ол. Діткун 1\$800, при посв. креста — Гварапуава 4\$400, Іван Безушко 1\$, М. Безушко 1\$, П. Романишин 3\$, кр. невіст Барра Гранде 6\$, Р. Любачевський 5\$, на вес. у Антона Кельнера 6\$700, М. Басістий 5\$, на весілю: у Мамуса 5\$, у Багрія 5\$ 800, у Хомиша 7\$200, у І. Мазура 7\$400, Юрко Поручинський 5\$, на весілю у Терлюка 3\$400, Стефан Терлюк 1\$.

Разом: 70\$200

Світова подорож.

(Дальше).

— Не гречні ви, — кажу я їм, а там було благаю все: скажіть мені, краплиночки, куди з квіток ви лінето. Візьміть мене за братіка... І я з вами полину теж.

— Не можеш ти бути братіком не можеш ти летіти туди, ми легкі полинемо.

— Хиба-ж ви легкі; та хибаж ви лінете, чого я сього не бачив ще?

— Ми вмімо розплистися невидимим зробитися і линути легенькими над горами до хмарок.

— Се мене ще більш цікавило — і я вже благав, щоб хоч розказали як не можуть взяти з собою за товариша.

— Одна таки послухала, не полину за подруженьками.

— Лишаюся тут на нічку — сказала. Переноочую на квіточці, та розкажу йому про життє свое.

Нехай хлопчик послухає.

— Зрадів я! Не буду спати, буду слухати. Кажи мерцій краплиночко. І сів я над квіткою, та впився очима в кlapиноньку.

— Ти вже знаєш про життє наше, почала вона, — ти бачив його з малку. Ти жив з нами завжди, тільки не помічав того. Багато нас на світі є. Ніхто не зміг би зібрati до купи нас. Поглянь на ту річку, що тече через наш садок, скілько там води. А вода та складається з малих краплинок як і я. Поглянь на широке море, на безмежний океан — скілько там води, скілько там краплинок назбиралось. Колись, давно, мій голуб, і я жила в тім великім океані.

— А як же ти звітіль дісталася сюди? — спітав я краплину.

— Не скоро, ох багато вже часу пройшло, як рушила я в подорож. Послухай скілько всюди блукала я поки, попала в кухлик, з якого ти поливаєш свої кохані квіточочки.

— З полугами, з краплинами, жила я вільно у великому морю-оceanі. Гуляли ми та бавились, віки цілі гойдалися та хвилях все спліталися. Почуємо тільки що десь вітер зашумить здалеку і вже всі дріжимо, радімо. Часом качаючись на рибонці, заливаєш Бог вість як глибоко а вчуєш той звук поспішаєш на гору, щоб з краплинами дружками за рученьки побратись, та з вітрами погратися. Дмухають вітри над намі, доскочуті час розбуркують, затремтимо ма разом, затанцюємо, горами хвилями здіймасмо, вик-

Такою заявю англійський прем'єр дав виразно до пізнання, з якою цілею він дозволяє на торговлю з Росією. Очевидно що він знову знає що більшевики знають, чому Льюїд Джордж хоче торговлі, і вони зі своєї сторони будуть старатися доказати російським робітникам, що їх способи країці. З того видно, що цілі торговельні зносини межи Росією та Англією зовсім не принесуть того мира, про котрий говориться в договірі. Торговельний договір треба уважати радше початком завзятої боротьби межи московським та англійським урядом. Се не заглада старої сварки межи англійським та московським імперіалізмом се лише зближення ворогів на поля бою. Сим полем боротьби дотепер були краї що стоять під політичним впливом Англії, тепер ними стати має також російська імперія. З того становища торговельна умова являється більше побідою Англії як Росії.

Російсько-англійська торговельна умова се початок завзятої бо-

бо вчув, як щось ударило ним і він заспаний ѹще скочив на ноги.

»Це значить не сон«, подумав наш козак і занімів із жаху. Навколо робітно щось страшне, нечуване: земля тримала під ногами; в уха вдаряв страшний гук та клекіт і важко було розібрати, чи грім це, чи валиться ліс, чи розвалюються скелі, страшний гураган ревів, як мілюнове стадо хижаків, поривав із собою старезні, столітні дерева й кидав уламками скель мов порошинками.

»Чи не кінець світа прийшов?« шепотів Микола ні живий, ні мертвий. І хоч не один раз заглядав смерти в очі, чув проте як дубом стас волосся й віддиху не стає в грудях. Та роздумовати довго не було часу й він миттю вискочив із печері. Перелякані лями бігали по подвір'ю в божевільному жаху. Не пробіг Микола й трохи кроків, як уламок скелі, що звисав над печерою, повалився з стащним гуркотом і, розбившись на дрібні камінки, присипав вхід. Побачивши це, Микола кинувся бігти на безлісний горб, що стояв самотно над морем.—»Там море: безпечніше буде!« промайнула йому думка. І хто зна, скільки він біг отак, але зневінця спинівся, мороз пробіг йому по шкурі: гора, на яку саме кинувся бігти, стояла в полум'ї! Із широкої щілини вилітало з страшим гуком каміння, пливла невпинно розпалена, жарюча лява,

Миколі нікоди було хватися. Хвилі почали вже досягти до його ніг, І він стояв блідий, перухомий, чекаючи смерті.

(Далі буде).

Намірене на май.

(Для чл. братства Найс. С. Христового).

ПРЧ. ДІВА МАРІЯ УТИШЕНІСЬ СКОРБНИХ.

Стояли під Хрестом Прч. Діва Марія і св. Іван, Ісус Христос з хреста каже до

більшевицький не устає.

Наслідки заповідаються мабуть неспрярючі.

Бувший німецький ціsar по сконі своєї супруги одержав много листів. Часописи німецькі вийшли в жалобі з чорними обвідками, та много похвал писано про умершу ціsarеву.

В Англії штрайк робітничий не устав, але єще скріпився. До сего штрайку вже долучилось більше як 2 міліони робітників.

Пишуть, що в Індіях неспокій.

Польща, от як Польща. Кричить богато, та на всій стороні кидається, щоб дещо позичити. Журиться бідаха Шлеском, то Вільном то Сх. Галичиною..

В Сх. Галичині народ бідує страшно під навалою, ворогом Ляхом. Мимо сего не засипляє сей народ, а працює ревно на кождій ниві. Часописи хотіть мало вже знова починають іти, хоть кожного дня з білою латкою. На Польщу в Галичині правда писати не можна, бо

»Тут мабуть уже й смерть мені буде«, пролетіла в Миколи думка. Тим часом горюча лява посувалася усе ближче й біжче. Гаяти не можна було ані хвилини.

»Як гинути маю, то хоч не в оцій проклятій смолі!« подумав Микола та й зібравши останні сили кинувся мерцій на берег моря. Та тут перед його очима розкинулася теж страшна картина. Із чорних, густих хмар струями лив дощ. І хоч нераз доводилося напіому козакові бачити страшні зливи на степах України, такої ще не переніс на своєї шкурі ніколи. З неімовірним шумом, мов Дніпрові хвилі на порогах, лилися струї дощу. Розбурхані, шалені вали-буруни підіймалися високо-високо в гору, то знову розступалися й із дна моря виглядала страшна безодня. З клекотом пекельним ударяли хвилі об берег, вдиралися на нього й заливали що раз більший і більший простір.

Миколі нікоди було хватися. Хвилі почали вже досягти до його ніг, І він стояв блідий, перухомий, чекаючи смерті.

Безушко 1\$, П. Романишин 3\$, кр. невіст Барра Гранде 6\$, Р. Любачевський 5\$, на вес. у Антона Кельнера 6\$700, М. Басістий 5\$, на весіллю: у Мамуса 5\$, у Багрія 5\$ 800, у Хомиша 7\$200, у І. Мазура 7\$400, Юрко Поручинський 5\$, на весіллю у Терлюка 3\$400, Стефан Терлюк 1\$.

Разом: 70\$200

— як рушила я в подорож. Послухай скілько всюди блукала я поки, попала в кухлик, з якого ти поливаєш свої кохані квіточки.

— З подругами, з краплинами, жила я вільно у великому морю-океані. Гуляли ми та бавились, віки цілі гойдались та хвилях все спілталися. Почуємо тільки що десь вітер зашумить здалеку і вже всі дріжимо, радіємо. Часом качаючись на рибонці, запливаєш Бог вість як глибоко а вчуєш той звук поспішаєш на гору, щоб з краплинами дружками за рученьки побратись, та з вітрами погратись. Дмухають вітри над нам, ласкочут, нас розбуркують, затримимо ма разом, затанцюємо, вірами хвилями здіймасмо, важкими хвилями покотимося. За вітром все поспішаємо, аж поки зустрічимо на пінху де небуть скелю або берег, Ударимош усі разом, засміємося, розкохимоє і зніву в море-океан повернемо. Пристасмо до інших, що в такий же гурт-хвилю вже зібралися і за ними поспішаємо. Бемося і з ними об скелю або об берег і знову назад повертаємо.

І так час довго йшов.

(Далі буде).

ДІТОЧИЙ СВІТ

ЖЕЛАННЯ.

Всім маленьким читачам „Діточого Світу“ желася дуже Веселих Свят Воскресіння Христового і всім пересилає веселе:

Христос Воскрес!

P.

Прч. Діви: »Мати, ось син твій!« А до св. Івана: »Сину, ось мати твоя!«

Кажуть св. Отці, що сим словом назначив Ісус Христос не лише св. Івана сином Марії, але і всіх Християн. А як так, то яка радість для нас усіх! Матір у дитини на землі, то найбільше щастє, а щож доперша мати таку Матір, що царює у небі?

Маги виховує дитину, стараєсь на неї, стереже її, заступається за неї по європейським силам і спромозі, на що її стати; А Мати Небесна? Робить се мати земська, то Мати Небесна ще більше, бо Она прекрасна, преблага. Чим могучайша мати, тим ліпше дитині; а Мати Марія всеможна, бо може все у Сина Свого, бо Она благодатна; повна ласк у Него.

Таку Матір, мати, то щастє понад всі щастя. Не даром в пісні нашій церковній віличемо до Него: »Не маємо іншої помочі, кромі Тебе, Пречистя Мати...« Значить, хочемо сим сказати, що коли Она є, то досить нам вже; іншої помочі нам не треба.

В пісні знов пісні кажемо: »Заступниці християн непостигдна...« Значить, що хто лиш коли вдався до Марії о заступництво Й у Бога, то ніколи не вернув з півчим.

Так то. А сего преможного заступництва нам так треба. Ось бідний зарібник. Діти не маленько, — а заробити

нема де. А їсти треба. Що було, то ми нулося. Голод. Куди йому іти по поміці? Коби віра в серці а просьба до Марії — Она заступиться, поможе. Чи ні?

Хто вічіслів би всякі її помочі? Цергелянте бодай оком ті подяки, що суть, поміщувані по »Місіонарях«; хто дякує, кому — за що? Найчастіше бідний селянин, ремісник, зарібник, слуга Прч. Діви Марії за поміці в біді. Тож Марія!

Весна, а в хаті хора людина. Гірко, гірено лежати. Тай коби ще було як... Нема з чим тай при чим. Де потіха її? У Пр. Діви.

Було щасле на душі, був рай, бо гриха не було. А ж тут з немочі людської попав бідний чоловік в оден, а далі і в другий. Горечко! Так сумно, тяжко, як камінем серце давить. Хотів би очиститися і не може. Розум до Бога, а пристрасті за розкіш тягне. Хто подасті йому помічну руку? А хтож, як не Мати? Мати Марія. Кому ж ліпше зрозуміти біль серця дитини, як не матері? Она розуміє його, Она боліє над ним, Она помагає. Марія Заступниця!

Тому то на сей місяць призначено молитися, щоби Пресвяте Серце Ісусове благословило всім людям, аби вони пізнали, де їм удаватися в усіх своїх потребах — до Заступниці Марії.

Atlantica

Luzitana

Curitibana — Porter

ВЖЕ ПРОБУВАЛИСТЬ ПРОДУКТА
ПИВОВАРНІ АТЛАНТИКИ Т. А. (ул.
Ігвасу — Куритиба)???

ПИВА

ЯСНІ: Атлантика, Люзитана, Гамбур-
го, Куритиба, Паранаенс; ТЕМНІ:
Мюнхен, Кульмбах, Демократа, Портр.

НАПІТКИ:

Атланта, Більц, Вода Столова, Женжі-
бр; ГАЗОЗИ: з Цитрини, Абакаші, Ма-
лин, Помаранч, Содова вода.

Панове Хлібороби! Купуємо кожду
скількість ячменю і платимо найлучші
ціни! Роздаємо також насінє ячменю
за контрактом і продаємо вибране
насінє ячменю.

Сухі дріжджі Атлантики є найлучші і
економічні.

Одинокий склад нашої пивоварні у
Прудентополі в домі п. М. Козловського.

Гавриїл Н. Ширес

КУРИТИБА

Площа Муніципал ч. 1—4
Скринка поштова ч. 74 — Телеф. ч. 172
Адрес телеграфічний: „Gabriel”

МАТЕРИЇ — АРМАРІНОС.

Продаж гуртовна.

Однона фірма, яка спроваджує то-
вари впрост з першорядних фа-
брик країв і заграниць.

Представитель фірми, М. Войтович, об-
іджає Парану, С. Катарину, Р. Гранде.

УКРАЇНСЬКА ТОРГОВЕЛЬНА СПІЛКА

ОДРЕЦЬКИЙ — КОЗАКЕВІЧ

I RATI — ПАРАНА

ПОРУЧАСМО усім Українцям в Іраті і подальших околиць товари нашого склепу, який є завсіди заохочений в ріжнородні фазанди, Seccos e Molhados, замізя, начине кухонне і прочі знаряди рільничі.

СКУПОВУЄМО ГЕРВУ, ВІСК, МІД, і інші продукти кольоніальні.

Випродаж гуртовна і детайлічна.

Для пп. Каросників кукурудзи і січки не брак!

ODRECKYI & KOZAKEVYCH

Iraty — Адреса телеграфічна „Kozak” — Paraná

Печатня со. Васильян в Прудентополі.

Аntonio Rebouças Parana

НАЙБІЛЬШИЙ СКЛЕП
ВАСИЛЯ ВОЙТОВИЧА
у Прудентополі

Містить усікі найпотребніші знаряди господарські — рільничі, як також ріжного рода матерії, від найтаніших до найдорожчих: касеміри, чисто вовняні пали, готові убраня, коци, полотнища, хустки, стяжки, капелюхи соломяні нитки до шиття, вишивання і ручних gobit, зимові шаплі, парфуми, парфумоване мило, скло, начине кухонне, заливо, машини до шиття, порох, шріт, фугети, славна паста «фаворіта», шнурівки, книжки, та прибори шкільні.

Напитки країв і заграниць.

На складі завсідги: хміль, олій до ф. рб, сувічки стеаринові, а подостатком муки найліпших марок, соли меленої, грубої і рефінованої столової, нафта, тютюн, риж, цукор, фарина кукурузяна і мандьокова, фасоля, кава палена і зернятами, чай з Індії.

Скуповую на більшу скалю герву і інші продукти кольонійні.

Wasilio Woitovycz Prudentopolis Paraná

СКЛЕП
НИКИТИ ДОНЯКА
в місті Іраті

є знаний усім, так в Іраті як і з подальших околиць зі свого великого склепу, який отворив ще в р. 1908 у великім мурованім домі враз з пристоятом для подорожуючих до Прудентополі і звідтам до Іраті. Кождий, хто зайде у його дім, знайде вигідну обслугу, як також зможе набути у склепі усе, що йому потрібне до ужитку до машнього і рільничого.

Купую герву-мате і інші продукти хліборобські.

В разі потреби винаймається власна фіра до Прудентополі і кольнії Іраті.

за це, що не має доказів, скількості піввод.

16. В ГРИМАЛОВІ, держали Поляки отамана українських війск Ляєра на хлібі і воді довший час, а опісля дня 9. червня 1919 вбили його під час транспорту. Куля поцілила нещасного ззаду в карк. (Свідки М. С. і О. В.)

17. В ДОБРІВЛЯНАХ застрілили польські жовнярі в червні 1919 без при воду 13-літнього Миколу Боржака, а священикови заборонили його похоронити (Свідки Г. К., К. К. С. з Д.).

Крім цього побили там Антона Кіндратова, 57-літнього господаря й його 23-літнього сина так, що вони незабаром померли, а побита ними Анна Слюсар лежить смертельно хора.

18. В ДУБРОВІ ЯМНЕ [коло Нижнева], застрілили польські легіоністи дні 15 червня 1919 селян Федя Твердохліба, літ 48, і Василя Грижака, літ 27, і їх обробували, а одного хлопця тяжко ранили і то все без ніякої причини.

19. В ДОВЖНЕВІ (повіт Сокаль), убили польські жовнярі забраних у полон двох ранених українських жовнярів.

20. В ДРОГОБИЧІ вбили Поляки без слідства десятника української армії Цусака, з Мражниці (Свідок Д. М.)

21. В ДОВГОМОСТИСКАХ (повіт Мостиска), убили польські військові ватаги при кінці квітня 1919 р. без причини господаря Павла Дідуха, літ 60, Катерину Бідак, літ 70, Каську Козак, літ 27, і ще 3 особи. (Свідки Ш. і Ф.)

22. В ДОЛИНІ застрілили Поляки

кого. Nova Galicia — Estado S. P. rina.

ПОТРІБНО ТРАІВ до різання дорі-
на фазенді Сан Роке, напроти стації
João на лінії полудневій. Платня за
дій дормент по 1\$800 а за дрова по
від метра.

Виплата що місяця. Достарчеся зна-
ї всього чого робітники можуть потрі-
ти. Праця запевнена на два роки.

По інформації зголосуватися на адресу
João Ribas Vassão, União da Victo-
Espresso de informaçao.

На Пальмітах продається шакер: обгор-
ний, з господарськими будинка ц, з до-
водкою; є герва-матте. Інтересовані зголо-
рю Михайла Брикайла Прудентополіс-
рана.

ПОШУКУЮ СТАХА ЛЕМІШКУ, з
Озірної, пов. Зборів. Хтоб про нього
або він сам, най напише на слідуючу
су: Stephen Lemichka, 38 Collier
Yoonsocket R. J. — North America.

ПОЩУКУЮ ЯКОВА ЛИСИЄ, зі Си-
ського повіту, села Товітого. Пошукув-
зволить зголоситися на адресу:
Makaym Serbay — James Str., 241
socket R. J. — North America.

КАВА З ФАБРИКИ

S. JOÃO

— de —

ANTONIO-CANDIDO CAVAL
Iraty — C. № 21 — Paraná

Зайдіть, а там дістанете каву найлу-
сорти, без дсмішок — ароматичного
ху та і тано, як в жаднім іншім склепі

Др. Мирослав Шеліговский

ЛІКАР І ОПЕРАТОР

CURITYBA

Rua S. Francisco № 25

Бувший асистент клінік європейських.

Лічить після найновішої системи. Виконує всякі операції хірургічні.
Посторонніх слабих приймає на лічене і побут у своїй клініці. Лічить ду-
чами «Roentgena». Посідає власну лабораторію до оглядів хемічних і мікроскопо-
вих, та всіх інших оглядів крові в слабостях внутрінніх.

Порада устно і лісовоно. — Мож розмовитись по українськи.

Др. Александр Нікольський

Славний спеціаліст з Європи, теперішній лікар при українські
шпитали в Прудентополі, поручає всім терплячим Українцям та
мужчинам, як і женщинам свої успішні лікарські услуги.

Dr. ALEXANDRE NIKOLSKYI.
Prudentopolis

Години урядові від 9 рано до 9 вечер; від 3 до 5 годин
пополудні в українськім шпитали. (Безплатно для бідних).